

den af Ministeriet approberede Skala, men selvfølgelig ikke i Henhold til det, de indbetalte til Understøttelseskassen herudover. Dette var ogsaa Tilfældet de første Aar, Understøttelseskassen eksisterede. Saa længe den lave, gamle Skala stod ved Magt, var de Beløb, Lærerne overensstemmende med Skalaen indbetalte, saa smaa, at Statens Tilskud i alt væsentlig udgjorde det samme Beløb. Men da det viste sig, at det, der paa den Maade kunde opspares, var meget for lidt til at sikre dem i Alderdømmen eller i Tilfælde af Sygdom, indgik de til Undervisningsministeren og fik approberet en ny forhøjet Skala, der gav dem Ret til at indbetale noget mere og saaledes, at Beløbet var stigende efter deres Anciennitet.

Efter at denne Skala har begyndt at virke, er Statens procentvise Tilskud gaaet meget langt ned. I 1918—19 var Statstilskuddet 6 000 Kr., og det udgjorde 95 pCt. af Medlemmernes tariffmæssige Indskud. Det var kun 57 pCt. af deres samlede Indskud, men 95 pCt. af deres tariffmæssige. Efter at den nye Skala i 1919—20 havde begyndt at virke, udgjorde de samme 6 000 Kr.s Tilskud fra Staten kun 31 pCt. af det i Henhold til Skalaen indbetalte. I Fjor blev Statens Tilskud forhøjet til 10 000 Kr., men da Lærernes eget Indskud samtidig ogsaa var stærkt stigende og ganske sikkert vil andrage henimod 20 000 Kr., vil det ses, at der heller ikke for indeværende Aar vil kunne blive Tale om ret meget over 50 pCt. af det, de selv indbetaler. For det kommende Finansaar er der andraget fra Understøttelseskassen om 18 000 Kr. Det Beløb, der foreslaas bevilget, er kun 15 000 Kr., saa der vil heller ikke for det Aar, vi gaar i Møde, kunne blive Tale om, at Lærerne til deres Understøttelseskasse faar et Statstilskud paa 100 pCt.

Til Sammenligning vil jeg henlede Opmærksomheden paa, hvordan Rigsdagen stillede sig overfor en tilsvarende Understøttelseskasse, nemlig Højskolelærernes. Disse androg i Fjor om at faa Tilskuddet hertil forhøjet fra 20 000 til 30 000 Kr. Da Rigsdagen imidlertid erkendte, at det skulde være en fastslaaet Regel, at de i Statstilskud skulde have det samme Beløb som det, de selv har indbetalt i Henhold til en tilsvarende approberet Skala som den, der her er Tale om, vedtog Rigsdagen at forhøje Beløbet til 50 000 Kr. Her var altsaa ikke Tale om nogen Nedsættelse, tværtimod om en Forhøjelse udover, hvad der var andraget om. Jeg mener imidlertid, at Samfundet mindst har den samme Pligt til at sikre de Lærere og Lærerinder, der underviser de skolepligtige

Børn, en ordentlig Efterløn, som det har overfor dem, der underviser vor Ungdom. Jeg mener derfor, at Lovgivningsmagten skal stille sig ens overfor disse to Understøttelseskasser.

Det er disse tre Spørgsmaal, som jeg paa de private Børneskolelæreres Vegne vil anmode den højtærede Undervisningsminister om at tage under meget velvillig Overvejelse. Jeg vil haabe, at denne maa resultere i, at de private Børneskoler paa Landet faar udbetalt Halvdelen af det, Rigsdagen bevilgede i Fjor, som et a conto Beløb allerede nu og Halvdelen af det Beløb, vi vedtager paa denne Finanslov, som et a conto Beløb til Oktober næste Aar, samt i, at Købstadskolerne, der siden 1908 økonomisk har været stillede lige med de tilsvarende Skoler paa Landet, ogsaa maa blive ligestillet med disse Skoler overfor Loven. Og endelig vil jeg for det tredje anmode om, at den danske Friskoleforenings Understøttelseskasse maa faa et tilsvarende Tilskud som det, der fra Staten ydes Højskolelærernes Understøttelseskasse, eller, med andre Ord, det samme Beløb som det, de selv indbetaler i Henhold til den af Ministeriet approberede Skala. Det vil antagelig for det Aar, der kommer, andrage 19—20 000 Kr.

Det er ikke store Beløb, der her kræves fra Friskoleforeningernes Side, det kan højst dreje sig om en 4—5 000 Kr., men Opfyldelsen af disse Smaaønsker kan ogsaa have en anden Betydning, nemlig den, at Lovgivningsmagten viser, at vi har Forstaaelse af det Arbejde, der gøres der. Vel er det rigtigt, at Samfundet ikke har samme Pligt overfor de offentlige og de private Skoler. Det er Samfundets Pligt at gøre den offentlige Skole saa god som muligt, men en tilsvarende Pligt har Samfundet ikke overfor den private Skole; det er de Forældre, der sætter deres Børn i disse Skoler, der selv bærer Ansvaret paa dette Omraade. Men saa længe de private Børneskoler, og det gælder for øvrigt ogsaa andre private Skoler, udfører en Samfundsopgave, den at meddele den kommende Slægt et vist Maal af Kundskaber, forekommer det ogsaa mig, at Lovgivningsmagten skal vise, at vi har saa megen Forstaaelse overfor disse Skoler, at vi sikrer de Mænd og Kvinder, der arbejder der, saa gode og betryggende Forhold at arbejde under som muligt. — Det er disse tre Spørgsmaal, jeg vil anmode den højtærede Undervisningsminister om at tage under meget velvillig Overvejelse.

Westergaard: Det ærede Medlem Hr. Rode fremsatte forleden her nogle Udtal-